

I

Medicine Creek, Kansas. Begin augustus. Zonsondergang.

De eindeloze zee van maïsgeel strekt zich onder een boze hemel uit van begin tot eind van de horizon. Wanneer de wind opsteekt, ritselt en fluistert de maïs als een levend wezen, en wanneer de wind afneemt, zwijgt hij. Dit is de derde week van de hittegolf en de dode lucht hangt in schimmerende flarden boven het graan. Eén weg loopt van noord naar zuid door de velden, een tweede van oost naar west. Waar de twee wegen elkaar snijden, ligt het dorp. Droevige, grauwe gebouwen, samengedromd rond het kruispunt en geleidelijk aan uitdunnend tot afzonderlijke huizen, even later afgelegen boerderijen en weer later niets, langs beide wegen. Een beek met wat armzalige bomen drementelt vanuit het noordwesten het landschap binnen, stroomt traag om het plaatsje heen en verdwijnt in het zuidoosten: de enige kromming in dit samenspel van rechte lijnen. In het noordoosten rijst een stel heuvels, omringd door bomen, hemelwaarts.

Ten zuiden van het dorp, temidden van de maïsvelden, staat een gigantisch abattoir met metalen wanden die mat geschuurd zijn door eindeloze zandstormen. Boven het complex drijft een vage geur van bloed en ontsmettingsmiddelen in een wolk naar het zuiden, meedobberend op de grillige thermiek. Een eind verderop, net achter de horizon, staan drie enorme graansilo's als de hoge masten van een op drift geraakt schip.

De temperatuur bedraagt exact zevenendertig graden Celsius. Aan de noordelijke horizon zijn zwijgende bliksemschichten te zien. De maïs staat ruim twee meter hoog, de kolven dik en vet boven op de stengels. Nog twee weken, dan wordt er geogost.

De schemering valt in. De oranje hemel verkleurt naar rood. In het dorp flakkert een handvol lantaarnpalen aan.

Een zwart-witte patrouillewagen rijdt in oostelijke richting door de hoofdstraat op weg naar de uitgestrekte leegte van de maïsvelden. De koplampen priemen door de invallende duisternis

heen. Zo'n vijf kilometer vóór de politieauto dobbert een zuil traag cirkelende gieren op de thermiek boven de maïs. Ze duiken omlaag en stijgen weer op in eindeloze, onheilspellende, traag deinende cirkels.

Sheriff Dent Hazen draaide aan de knoppen op zijn dashboard en vervloekte de lauwe lucht die door de ventilatieopeningen stroomde. Met de rug van zijn hand voelde hij aan de luchtstroom, maar die werd niet koeler: eindelijk had de airco het dan begeven. Hij mompelde nog een schuttingwoord, rolde hardhandig zijn portierraam omlaag en smeed zijn peuk naar buiten. Lucht als uit een hoogoven kolkte naar binnen en de terreinwagen vulde zich met de geuren van Kansas in de nazomer: aarde en maïs. Hij zag de cirkelende gieren stijgen en duiken, stijgen en duiken boven de wegstervende kleuren van de zonsopgang. Wat zijn die beesten lelijk, dacht Hazen met een blik op de lange loop van zijn Winchester Defender, die op de stoel naast hem lag. Als het even meezat, kon hij er dicht genoeg bij komen om een stel van die krenge naar de volgende wereld te helpen.

Hij minderde vaart en keek nogmaals naar de donkere silhouetten van de vogels tegen de hemel. Waarom kwamen ze niet omlaag? Hij verliet de hoofdweg en stuurde zijn jeep een van de vele, diep uitgesleten zandpaden op die de vele hectaren maïs rond Medicine Creek doorkruisten. Met één oog op de hemel reed hij langzaam verder tot de vogels bijna recht boven hem zaten. Dichterbij kon hij niet per auto. Hij zou verder moeten lopen.

Eerder uit gewoonte dan uit noodzaak zette hij de wagen op de handrem. Hij knipte de koplampen aan, stapte uit en bleef even tegenover de muur van maïs staan, terwijl hij een eeltige hand over de stoppels van zijn kin haalde. Hij stond haaks op de groeirichting van de maïs en het zou een hele klus zijn om zich een weg te banen door de akker. Hij werd al moe bij de gedachte, en even overwoog hij of hij de jeep in zijn achterruit zou zetten en zou maken dat hij wegwam. Maar daarvoor was het intussen te laat: het telefoontje van de buurvrouw was al doorgegeven. Dat mens van Lowry had kennelijk niets beters te doen dan uit haar raam te kijken en te melden waar dooie dieren lagen. Maar dit was zijn laatste klus voor vandaag, en dankzij een paar overuren op vrijdagavond had hij dan tenminste het vooruitzicht van

een lange, luie, bierrijke dag vissen in het Hamilton Lake State Park.

Hazen stak een nieuwe sigaret op, kuchte, krabde even aan zijn ballen en staarde naar de droge rijen maïs. Hij vroeg zich af of het misschien een koe was, die de akker op geslenterd was en zich daar doodgevreten had. Sinds wanneer was het de taak van een sheriff om dood vee op te sporen? Maar hij kende het antwoord al: sinds de vee-inspecteur met pensioen was gegaan. Er was geen opvolger, en dat was ook eigenlijk niet nodig. De meeste mensen hielden alleen nog uit nostalgie een paar koeien of paarden. Het hele land ging naar de bliksem.

Met een zucht beseftte Hazen dat hij lang genoeg had gedraald. Hij hees zijn rinkelende riem op, haalde de lantaarn uit zijn huls, hing het geweer over zijn schouder en duwde de eerste maïs-stengels uiteen.

Ondanks het late uur was het nog steeds benauwd. De lichtbundel van zijn lantaarn flitste tussen de voor hem liggende stengels door alsof het eindeloze rijen tralies waren. Hij ademde de geur van droge halmen in, die karakteristieke, roestige geur die bijna deel van hem uitmaakte. Zijn schoenen verkruiden droge kluiten aarde en wierpen een spoor van stofwolken op. Dat voorjaar had het overvloedig geregend en totdat een paar weken geleden die hittegolf begon, waren de temperaturen aangenaam geweest. De maïs stond hoger dan Hazen ooit gezien had en stak minstens vijftig centimeter boven hem uit. Verbijsterend, zo snel als de zwarte aarde in droog zand veranderde als het een tijdlang niet regende. Ooit, als kind, was hij een maïsveld in geïnteresseerd om aan zijn broer te ontsnappen, en was daar verdwaald. Twee uur lang. Dat verloren gevoel kwam weer helemaal terug. Tussen de maïsstengels in was de lucht bedompt: heet, onwelriekend, jeukerig.

Hazen nam een lange trek van zijn sigaret en beende verder, waarbij hij de vette kolven geïrriteerd opzij duwde. Deze akker was het eigendom van Buswell Agricon te Atlanta, en het maakte sheriff Hazen geen bal uit of het bedrijf een paar kolven zou moeten missen vanwege zijn logge tred. Over twee weken zouden de reusachtige combine-harvesters van Agricon aan de horizon verschijnen om de maïs neer te maaien en dikke stromen korrels in hun hongerige mulen te laten verdwijnen. Dan zou de oogst per vrachtwagen worden vervoerd naar de gigantische graansilo's net

voorbij de noordelijke horizon en van daaruit per spoor naar de grazige weiden van Nebraska en Missouri, regelrecht de strot in van hersenloos, gecastreerd vee, dat op zijn beurt zou worden omgevormd tot enorme lappen biefstuk voor rijke klootzakken in New York en Tokio. Of misschien was dit een van die gasoholvelden. In dat geval was de oogst niet bestemd voor consumptie door mens of dier, maar werd hij opgebrand in automotoren. Wat een wereld.

Hazen baande zich rij na rij een weg door het veld. Hij begon al snotterig te worden. Hij smeed zijn peuk weg en besepte pas even later dat hij die natuurlijk eerst had moeten uitmaken. Nou, jammer dan. Buswell Agricon zou het amper merken als er een paar hectare afbrandde. Dan moesten ze maar zelf voor hun akkers zorgen en zelf hun dooie dieren opvissen. De directie had waarschijnlijk nog nooit een echt maïsveld van dichtbij gezien.

Zoals de meeste inwoners van Medicine Creek was ook Hazen afkomstig uit een boerengeslacht dat niet meer boerde. De grond was verkocht aan bedrijven als Buswell Agricon. Het bevolkingsaantal van Medicine Creek was al meer dan vijftig jaar lang aan het dalen, en tussen uitgestrekte akkers stonden steeds meer onbewoonde huizen met raamkozijnen die als holle ogen uitstaarden over de rimpelende velden. Maar Hazen was niet vertrokken. Niet dat hij nou zo dol was op Medicine Creek, maar hij was wel gehecht aan zijn uniform en het respect dat dat afdwong. Hij was op zijn geboorteplaats gesteld omdat hij er elk donker hoekje, iedere inwoner, elk akelig geheim kende. Hij kon zich niet voorstellen dat hij ooit ergens anders zou wonen. Hij maakte evenzeer deel uit van Medicine Creek als Medicine Creek van hem.

Plotseling bleef Hazen staan. Hij liet zijn lichtbundel tussen de stengels voor hem schijnen. De stoffige lucht bevatte nu ook een andere geur: de stank van iets dat lag te rotten. Hij keek omhoog. De gieren vlogen nu een heel eind hoger, recht boven zijn hoofd. Nog vijftig meter, dan was hij er. De lucht was roerloos, de stilte volledig. Hij greep zijn geweer en liep voorzichtig verder.

Met elke stap dreef de geur van rotting sterker tussen de stengels door. Hazen zag een opening tussen de rijen, een open plek recht voor hem. Vreemd. De hemel had vlammend rood afscheid genomen van de dag en was nu donker.

De sheriff hief zijn geweer, schoof met zijn duim de veiligheids-pal weg, brak door de laatste rij heen en stond op de open plek. Even keek hij wild, niet-begrijpend, om zich heen. En toen drong plotseling tot hem door waarnaar hij stond te kijken. Het geweer ging af toen het de grond raakte. Het schot hagel vloog rakelings langs Hazens oor. Maar de sheriff merkte het amper.

2

Twee uur later stond sheriff Hazen op bijna dezelfde plek. Maar nu was het maïsveld veranderd in een gigantische plaats delict. Rondom de open plek stonden draagbare natriumlampen die het geheel in een schelwitte gloed hulden, en ergens tussen de kolven stond een generator te stampen. De politie had zich met een bulldozer een pad naar de open plek toe gebaad en op een geïmproviseerd parkeerterrein temidden van de maïs stond een tiental politiejeps, wagens van de technische recherche, ambulances en overige voertuigen. Er waren twee fotografen aan het werk. Hun flitslicht doorsneed de nacht. Een eenzame rechercheur hurkte in de buurt en punnikte met een pincet in de aarde. Hazen staarde naar het slachtoffer en voelde zijn maag omhoogkomen. Dit was de eerste moord van zijn leven. Het laatste moordslachtoffer in Medicine Creek was gevallen tijdens de drooglegging, toen Rocker Manning vlak bij de beek was neergeschoten toen hij een vat illegale drank aan het kopen was. Maar dat was in... 1931? Zijn grootvader had de zaak afgehandeld en de dader gearresteerd. Maar hierbij vergeleken was dat kinderspel geweest. Dit was van een heel andere orde van grootte. Dit was pure waanzin.

Hazen wendde zich van het lijk af en staarde naar het gloednieuwe pad. Dat was tussen de maïs door getrokken om de politie een wandeling van vijfhonderd meter te besparen. Het zat er dik in dat bij het banen van dat pad bewijsmateriaal was vernietigd. Hij vroeg zich af of de staatspolitie altijd zo te werk ging, en of ze eigenlijk wel voorgeschreven procedures hadden voor dergelijke gevallen. De activiteiten ademden een sfeer van im-

provisatie, alsof de agenten zo geschokt waren door de misdaad dat ze maar wat deden.

Sheriff Hazen had geen bijzonder groot respect voor de staatspolitie. In feite was het niets meer dan een stel zwijgzame huf-ters met glimmende laarzen. Maar hij voelde wel met hen mee. Dit was iets dat elke verwachting te boven ging. Met de peuk van zijn laatste Camel stak hij een nieuwe sigaret op, terwijl hij zich voorhield dat dit echt niet zijn eerste moordzaak was. Het was zijn zaak niet eens. Hij mocht het lijk dan gevonden hebben, maar dat lag buiten de dorpsgrenzen, en dus buiten zijn jurisdictie. Dit was een klus voor de staatspolitie, de Heer zij geprezen.

‘Sheriff Hazen?’ Met zwart glanzende laarzen en uitgestoken hand kwam de boomlange politiekapitein van de staatspolitie aanknepen over de maïsstoppels. Zijn mond was vertrokken tot wat waarschijnlijk bedoeld was als een glimlach. Hazen schudde hem de hand, geïrriteerd dat die vent zo lang was. Dit was de derde keer dat de kapitein hem de hand wilde schudden. Hazen vroeg zich af of er iets aan zijn geheugen mankeerde, of dat de man zo geagiteerd was dat dat handen schudden een nerveuze reactie was. Waarschijnlijk het laatste.

‘De lijkschouwer van Garden City is onderweg,’ zei de kapitein. ‘Ik verwacht hem over een minuut of tien.’

Sheriff Hazen kon zich wel voor het hoofd slaan dat hij Tad niet op deze klus had uitgestuurd. Hij had zijn weekend vissen – jezus, hij zou met alle plezier een weekend lang niet gedronken hebben – ervoor over gehad als dit hem bespaard was gebleven. Aan de andere kant, dacht hij, zou dit misschien te veel geweest zijn voor Tad. In vele opzichten was het nog maar een knulletje. ‘Hier is echt een artiest aan het werk geweest,’ zei de politieman hoofdschuddend. ‘Een ware artiest. Zou dit de *Kansas City Star* halen, denkt u?’

Hazen gaf geen antwoord. Daar had hij nog niet bij stilgestaan. Voor zijn geestesoog zag hij zichzelf met foto en al in de krant staan – een onplezierige gedachte. Iemand die met een fluorescoop voorbijliep, botste tegen hem aan. Jezus, het was op de plaats delict drukker aan het worden dan op een doopsgezinde bruiloft.

Hij zoog zijn longen vol tabaksrook en dwong zichzelf nogmaals naar het tafereel te kijken. Het leek hem belangrijk om alles nog

eenmaal in ogenschouw te nemen, voordat alles uit elkaar geplukt, in tassen gestopt en afgevoerd werd. Zijn ogen dwaalden rond en werktuiglijk sloeg hij de afgrijselijke details in zijn geheugen op.

Het geheel zag er bijna uit als het decor voor een toneelstuk. Midden in het maïsveld was een ronde plek vrijgemaakt. De gebroken stengels waren keurig opzij gelegd, zodat er een stuk aarde en stoppels bloot lag met een doorsnee van een meter of tien. Ondanks de verschrikkelijke, onwezenlijke sfeer betrapte Hazen zichzelf op een zekere bewondering voor de geometrische precisie waarmee de cirkel was aangelegd. Aan de ene kant van de open plek stond een miniatuurbos van puntige stokken, ruim een halve meter hoog, die met hun scherpe kant omhoogwezen. Exact in het midden van de open plek was een kring van dode, opgespietste kraaien te zien. Maar die waren niet zomaar op stokken gespietst: het waren indianenpijlen, elk voorzien van een schilferige punt. Minstens een dozijn vogels, misschien meer, hing daar met starende, holle ogen, hun grauwe snavel naar het middelpunt gericht.

En midden in die kring lag het lijk van een vrouw.

Althans, sheriff Hazen nam aan dat het een vrouw moest zijn: haar lippen, neus en oren ontbraken.

Het lijk lag op zijn rug, met wijd open mond als de ingang van een roze grot. Het haar was geblondeerd; er ontbrak een pluk. De kleren waren tot talloze smalle, keurige rafels gescheurd. Het geheel zag er overzichtelijk uit. De hoek tussen hoofd en schouders zag er onnatuurlijk uit; waarschijnlijk was haar nek gebroken, dacht Hazen. Maar de hals vertoonde geen blauwe plekken als teken dat ze gewurgd was. Als de nek gebroken was, moest dat met één enkele, harde draai zijn gebeurd.

De moord had elders plaatsgevonden, concludeerde Hazen. Hij zag sporen in de aarde, die bijna tot de rand van de open plek doorliepen. Dat betekende dat het lijk naar de open plek gesjouwd was. Toen hij het spoor verder doortrok, zag hij tussen de maïsrijen een opening waar een stengel was afgebroken. De staatspolitie had dat nog niet gezien. Een deel van het spoor was zelfs al uitgewist door het heen-en-weergedraaf van de agenten zelf. Hij draaide zich om om de kapitein hierop opmerkzaam te maken, maar hield zich in. Wat mankeerde hem? Dit was zijn zaak niet. Niet zijn verantwoordelijkheid. Als er stront aan de

knikker kwam, zou die knikker niet zijn kant uit rollen. Maar zodra hij zijn mond opende, kon het balletje weleens zijn kant uit komen. Als hij zei: ‘Kapitein, u hebt bewijsmateriaal vernietigd,’ dan zou hij dat over twee maanden voor de rechtbank moeten herhalen tegenover een of andere klootzak van een advocaat. Want alles wat hij zei, zou bovenkomen bij de rechtszaak tegen de maniak die dit op zijn geweten had. En een rechtszaak zou er komen. Iemand die zo volslagen gestoord was, hadden ze zo te pakken.

Hij inhaleerde een long vol bijtende rook. Hou je mond. Laat ze hun eigen fouten maken. Dit is niet jouw zaak.

Hij liet zijn peuk vallen en doofde hem onder de hak van zijn schoen. Alweer kwam er een auto voorzichtig aanhobbelen over het zandpad. De koplampen deinden op en neer door de maïs. Op het geïmproviseerde parkeerterrein kwam de wagen tot stilstand. Er stapte een man in het wit met een zwarte tas uit. McHyde, de lijkschouwer.

Sheriff Hazen keek hoe de man behoedzaam tussen de droge aardkluiten door laveerde om zijn molières schoon te houden. Hij sprak even met de politiekapitein en liep toen naar het lijk. Hij liep er een tijdje omheen, keek ernaar, knielde en bond zorgvuldig plastic zakken rond de handen en voeten van het slachtoffer. Daarna haalde hij iets uit zijn tas – dat heette een rectumsonde, herinnerde sheriff Hazen zich plotseling. Om de temperatuur van het lijk te meten. Jezus. Wat een baan.

Sheriff Hazen richtte zijn blik op de donkere hemel, maar de gieren waren allang verdwenen. Die wisten tenminste wanneer ergens een einde aan moest komen.

De lijkschouwer en het ambulancepersoneel begonnen het lijk in te pakken voor transport. Een van de agenten stond de pijlen met de opgespietste kraaien uit de grond te trekken en van etiketten te voorzien. Daarna stopte hij ze in koelboxen voor bewijsmateriaal. En sheriff Hazen besefte dat hij moest piesen. Door al die koffie. Maar dat niet alleen: hij voelde ook het zuur vanuit zijn maag opborrelen. Als in godsnaam die maagzweer maar niet aan het terugkomen was. En hij had al helemaal geen zin om waar die gozers bij waren een beetje te gaan staan kotsen.

Hij keek om zich heen, vergewiste zich ervan dat niemand keek en glipte het duistere maïsveld in. Hij liep even door, haalde diep

adem en probeerde zo ver weg te komen dat zijn pis niet kon worden gevonden en aangemerkt als bewijsmateriaal. Daarvoor hoefde hij niet ver te lopen: die sukkels van de staatspolitie leken niet bijzonder geïnteresseerd in iets anders dan de plaats delict zelf.

Net buiten de lichtkring bleef hij staan. Daar, begraven in de zee van maïs, leken het geprevel van de stemmen, het zwakke gonzen van de generator en de bizarre gewelddadigheid van het delict mijlenver weg. Er dreef een briesje voorbij, een amper merkbare zucht door de bedompte lucht, maar de maïsstengels rondom hem begonnen te zwenken en te ritselen. Hazen bleef even staan om diep adem te halen. Daarna ritste hij zijn gulp open, gromde en urineerde lawaaiig op de droge grond. Na afloop hees hij, met een rumoerig gebaar dat zijn pistool, handboeien, nachstok en sleutels liet rinkelen, de hele zaak weer naar binnen en op zijn plek.

Toen hij zich omdraaide, zag hij iets glinsteren in het lamplicht. Hij bleef staan en scheen met zijn lantaarn door de maïsstengels. Daar was het, in de volgende rij. Hij keek beter. Een stukje textiel dat hoog aan een van de droge kolven was blijven hangen. Zo te zien dezelfde stof als de kleding van het slachtoffer. Hij scheen met zijn lantaarn de hele maïsrij af, maar verder was er niets te zien.

Hij rechtte zijn rug. Nu deed hij het alweer. Dit was zijn zaak niet. Misschien zou hij er iets over zeggen, misschien zou hij het aan de politie overlaten om het zelf te vinden. Als het al iets betekende.

Toen hij zich een weg terug baande naar de open plek, kwam de politiekapitein meteen op hem af. ‘Sheriff Hazen,’ zei hij, ‘ik was net naar u op zoek.’ In één hand hield hij een draagbare GPS, in de andere een topografische kaart. Op zijn gezicht lag een heel andere uitdrukking dan even tevoren. ‘Mijn gelukwensen.’ ‘Hoezo?’ vroeg Hazen.

De kapitein wees naar zijn GPS. ‘Volgens deze gegevens zitten we binnen de gemeentegrenzen van Medicine Creek. Vier meter erbinnen, om exact te zijn. En dat betekent dat dit úw zaak is, sheriff. We zullen u uiteraard bijstaan, maar het is úw zaak. Mag ik u dus als eerste mijn gelukwensen aanbieden?’

Stralend stak hij zijn hand uit.

Sheriff Dent Hazen negeerde de hand. In plaats daarvan peuter-

de hij het pakje sigaretten uit zijn borstzak, schudde er een uit, stak die tussen zijn lippen en hield er een lucifer bij. Hij inhaalde en antwoordde toen, met rookwolkjes bij elk woord. ‘Vier meter?’, herhaalde hij. ‘Jezus christus.’

De kapitein liet zijn hand zakken.

Hazen begon te praten. ‘Het slachtoffer is elders vermoord en vervolgens hierheen gebracht. De moordenaar is door het maïsveld gekomen en heeft haar de laatste zes, zeven meter gesleept. Als je de rij van die gebroken stengel daar volgt, kom je bij een stukje textiel. Dezelfde stof als de kleren van het slachtoffer, maar zo hoog aan de stengel dat ze daar nooit gelopen kan hebben. De moordenaar moet haar dus op zijn rug hebben meegedragen. Misschien zult u mijn voetafdrukken vinden, en de plek waar ik in de volgende rij heb staan pissen, dus daar hoeft u zich niet om te bekommeren. En in godsnaam, kapitein, zijn al die mensen echt nodig? Dit is een plaats delict, geen openbaar parkeerterrein. Ik wil alleen de lijkschouwer, de fotograaf en de technische recherche hier nog zien. De rest kan ophoepelen.’

‘Sheriff, er zijn natuurlijk wel regels voor...’

‘Uw regels zijn van nu af aan mijn regels.’

De kapitein slikte even.

‘Ik wil zo snel mogelijk een stel gecertificeerde, getrainde politiehonden op het spoor zetten. En ik wil dat u de technische recherche uit Dodge laat overkomen.’

‘Oké.’

‘En nog iets.’

‘Wat dan?’

‘Mocht de pers arriveren, dan wil ik dat uw mannen die van de weg halen. Vooral als het televisie is. Hou ze bezig terwijl wij hier ons werk afmaken.’

‘Maar hoe moeten we ze dan van de weg halen?’

‘Slinger ze maar op de bon. Daar zijn jullie toch zo goed in?’

De kapitein klemde zijn kaken open. ‘En als ze niet in overtreding zijn?’

Sheriff Hazen grijnsde. ‘O, maar die zijn wel in overtreding. Reken daar maar op.’